

XXIV

Quan la llum pujada des del fons del mar
a llevant comença just a tremolar,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Quan per la muntanya que tanca el ponent
el falcó s'enduia la claror del cel,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Mentre bleixa l'aire malalt de la nit
i boques de fosca fressen als camins,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Quan la pluja porta l'olor de la pols
de les fulles aspres del llunyans alocs,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Quan el vent es parla en la solitud
dels meus morts que riuen d'estar sempre junts,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Mentre m'envelleixo en el llarg esforç
de passar la rella damunt els records,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Quan l'estiu ajaça per tot l'adormit
camp l'ample silenci que estenen els grills,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Mentre comprenien savis dits de cec
com l'hivern despulla la son dels sarments,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Quan la desbocada força dels cavalls
de l'aiguat de sobte baixa pels rials,
    he mirat aquesta terra,
    he mirat aquesta terra.

Espriu, Salvador. "He mirat aquesta terra". Antologia poètica. Barcelona: Edicions 62, 1998

